

boop
bon nadal estelar

N'és una teoria molt estesa aquella que afirma que el paisatge condiciona el caràcter i el pensament de la gent que hi viu. Algunes vegades hem sospitat que el budisme no hauria arrelat en un lloc del món diferent de les muntanyes del Tibet per exemple. Així, als que vivim vora el mar, aquest fet ens modifica. I podem buscar les metàfores que més ens agradin, però la realitat és que tenim sempre una mirada per anar més enllà, se'ns creix la curiositat per allò que ens oculta l'horitzó llunyà. Vivim a la frontera de nosaltres mateixos, amb un ull a la terra i un altre al mar (que el cel ja ens ho mira en Tomàs Molina), i el que el mar ens dona no és només l'aliment sinó també el dubte. Què hi haurà després del balcó de l'horitzó? Quina mena de gent hi viurà? Pobles diferents, gent amical? Conservem una llavor de aquell sentiment que portà als nostres besavis a pujar a un vaixell i anar-hi, sense saber-ne del tot cap a on. Humana curiositat.

Serem capaços d'imaginar-nos com treballaven els primers cartògrafs? Amb quines referències dibuixaven cada badia, cada muntanya, cada revolt dels rius que ja llavors acabaven al mar? Avui, amb els satèl·lits, l'home ja ha fet el mapa definitiu del planeta i sembla superat. Però encara ens enlluerna el fet d'imaginar-nos un home mesurant la costa i dibuixant a la nit el que durant el dia ha viscut.

I més enllà, encara? Què ens queda per descobrir? Que no ens guanyi la supèrbia: tot està per fer, i tot és possible, com diu en Martí i Pol. Un cop sabem exactament què ens trobaríem si ens adrecessim a un punt concret de l'horitzó, la mirada retroba un vell enigma renovat. El cel on abans s'amagaven els déus, ara ens ofereix noves ---curiositats---. I ens les ofereix amb un joc paradoxal: quant més en sabem, més sabem que ignorem. De sobte, un planeta és degradat i deixa de ser-ho, ens assabentem que una estrella que mirem ara mateix, fa milions d'anys que ha mort. Ni el temps és com el concebem, ni l'espai com el percebem. Tot el que ens trobem quan traspassem de l'atmosfera intenta matar-nos: fred, radiacions, gravetat.

L'espai, però, segueix fascinant a molts, i potser sigui perquè és on trobarem la nostra pròpia mesura dins l'Univers.

Aquest 2007 que acaba hem cel·lebrat mig segle del primer èxit de l'home a l'espai: la posada en òrbita del satèl·lit Sputnik, que després esdevindria símbol de modernitat. Ara, el està superpoblat de satèl·lits, hi ha uns 10000 en òrbita, de diversos tipus: de comunicacions, meteorològics, militars, d'observació del medi ambient.

Però la ciència continua la seva evolució i, encara que aviat s'ens acabaran els destins possibles per aprofitar els ponts, sempre tindrem visionaris que no en tinguin prou amb l'horitzó de la majoria.

El milionari britànic Richard Branson, propietari del grup d'empreses Virgin, s'ha prèss seriosament allò d'anar més enllà. Mig segle després que l'Sputnik orbités al voltant de la terra Branson ha arribat a un acord de col·laboració amb la NASA per al llançament de vols a l'espai. La nau SpaceShipTwo de Virgin Galàctic transportarà passatgers a partir del 2008 a l'espai suborbital. La empresa planeja dur a terme cent vols de prova, per als quals unes dues-centes persones ja han pagat 200000 dolars. No us amoineu, però, el president de Virgin Galàctic té previst reduir el preu de aquest viatge a 75000 en cinc anys i a 55000 en nou.

Pel que fa a l'impacte mediambiental, la empresa assegura que aquesta novedosa forma de turisme espacial no implicarà danys inacceptables a l'entorn, tenint en compte que els vols no només tindran finalitats turístiques, sinó que també s'aprofitaran per fer avenços científics, ja que esperen un considerable augment d'aquest tipus de viatgers, entre els quals ja està esperant per pujar a l'espai Stephen Hawking.

Bon propòsit pel 2008 i anys següents: sortim al carrer ben pentinats, que ulls que ens mirin no ens faltaran.